

Zuby

Stála přehledně vystavená na nočním stolku, ta vymilovaná vyznamenání. Kdysi se jí tam povalovala detektivka nebo nějaký časopis. Myslela si, že to tak bude navždycky, jen bude detektivky číst přes brýle s větším počtem dioptrií. Člověk má ale přece věřit, že to nejlepší má pořád před sebou.

Helena o tom ale vůbec nepřemýšlela, a ani nehleděla do budoucích dnů, natož pak let, s nějakou vírou, konzumovala to, co přicházelo. Myslela si, že žena jako ona nemůže ani snít, ani se těšit. Pro obyčejné lidi jsou přece připraveny jen obyčejné věci. Nádherné zážitky jsou pro celebrity z časopisů a z televize.

Kdybych tušila, na co se můžu těšit a jak si jednou budu užívat, tak bych se přes své starosti v mladém a středním věku jinak přenášela, smála se potutelně, a své trofeje znovu pečlivě přerovnála.

Je to vlastně už pět let, co získala první kousek do své šperkovnice. Každý večer se těší se svou sbírkou, co získala jako milostnice. Nejcennější je prstýnek s diamantem, ten dostala první, pak řetízky, přívěsky, náramky, další prstýnky. Ty jsou taky pěkné, ale první má většinou největší cenu, je tím prvním v pořadí.

Všechno dobré pro ni začalo rozvodem. Každého porazí. Helena se po mnoha letech nespokojeného a rozhádaného manželství rozváděla ráda, ale přece jenom, žít s někým řadu let a pak je najednou řez, člověka to zaskočí. Pojedeme do Turecka, rozhodly kamarádky, tam

se dobře odreaguješ. Jezdily spolu na dovolenou i dřív, ale jen v Čechách.

První večer se procházely a okukovaly, co je v obchodech. Prodavači v té turistické předsezóně pořád něco horlivě ukazovali a nabízeli, aby měli aspoň nějakou tržbu. Znavené tolika pozornostmi kývly kamarádky na vábení osmého kavárníka.

„Co si dáme?“ Jiřina se zahlobala do krátkého nápojového lístku.

„Jsme v Turecku, tak přece tureckou kávu,“ rozhodla Helena. K vedlejšímu stolku usedli hluční turisté z Ruska a objednávali turistickým esperantem současnosti, rusky přece mluví všichni v Evropě, a když ne, je to jejich velká chyba, a důležitý jazyk se ve vlastním zájmu doučí co nejdříve.

„Heleno, ten chlap na tebe nepřetržitě zírá,“ utrouсила Jiřina.

„Taky jsem si toho všimla, a vypadá dobře,“ přidala se Romana.

Helena si to zprvu nemohla připustit, ale magnetizující pohled nebylo možné neregistrovat a neopětovat, zíral na ni jak nikdy nikdo.

„Jdeme se projít, ty si to tady užij, sejdeme se v hotelu,“ a holky se smíchem odpluly. Heleně přišlo docela samozřejmé, že rychle vypadly, najednou jí totiž hrozně překážely. Bylo to stejné jako na gymplu, hihňající se spolužačky opustily jiskřící prostor. Muž se mezinárodním posunkem zeptal, zda si k ní může přisednout, přikývla, rychle, samotnou ji překvapilo, jak rychle, asi aby si to nerozmyslela. Bleskově si přisunul židli, představil se, zkusil s ní němčinu, pak angličtinu. Jmenoval se Samir. Ptal se, odkud je, jak dlouho tu zůstane. Vůbec nikam nespěchala, ale pak pochopila, že se ptá

nikoliv na počet minut v kavárně, ale na počet dní v Tu-recku. Vypila s ním další kávu a povídala o sobě.

Muži ji po celý život nijak zvlášť nezajímali, vzorná manželka, puťka, šedá myš. Nikdy neuměla nijak za-jímavě mluvit, bála se, aby neřekla nějakou hloupost, když se někdo smál, zalekla se, že se směje jí. Byla ustrašená, ostatní lidi to vycítili, a dovolovali si ještě víc. Proto si vždycky asi tolik nechala líbit, v práci i od manžela.

Samir ji vzal za ruku, pohladil, vzal její dlaň do své a lehce políbil. Tohle zažila poprvé v životě, líbání ruky viděla vlastně jen v televizi a ve filmu. Galantní dotek rtů na hřbetě její ruky ji šokoval. Toto gesto v ní vzbudilo pocit, že je už stejná jako ony, herečky z časopisů, kterým takto slavní muži prokazují přízeň. Vypila dal-ší tři čaje, bylo jí samotné nade vše jasné, že byla jen přestrojená puťka, která dosud nepoznala toho pravé-ho. Všechno se v ní začalo vařit, bylo jí příjemně horko, slastně horko. Nikdy nic takového nezažila. Anglicky mluvila málo, on uměl líp, ale snad díky tomu, že ne-dovedla přesně říct to, co chtěla, řeč nebyla o slovech, ale o setkání, skákalo jí srdce a duše zpívala, připada-lo jí, že v sobě slyší chóry. Vůbec nechápala, co se v ní děje, ale nový stav se jí líbil a pochopila, že nastal čas si ho užít. A takhle jsem se přejinačila po třech kávách, čtyřech čajích a několika vodách, podivila se. Moje živá voda, usmála se předvídavě.

Ženy v jižních krajích stárnou rychleji než Středo-evropanky, a tak se místní muži domnívají, že jsou Evropanky mladší, než ve skutečnosti jsou. Mají radě-ji spíše ženy baculaté, takže Helena, na české poměry tlustá, pro pohledného, o deset let mladšího muže před-stavovala bohyni ideálních rozměrů.

Kde se ve mně vůbec tehdy vzala ta odvaha, vzpomínala na první zážitky. Ona, která o sobě vždycky pochybovala, se náhle se viděla Samirovými očima. Spatřovala v sobě nějakou záři, tušila, že tam dřív nemohla být, nebo mohla, ale jen docela nepatrná jiskřička, a on ji zažehl. A tak se nechala odvést k němu domů. A vůbec jí na tom nepřišlo nic divného, jen že o ni holky asi budou mít strach. Ale má na to dobrodružství nárok, blesklo jí hlavou.

Poprvé v životě šla s mužem hned první den známosti, lépe řečeno, asi po dvou hodinách, co se uviděli. Muž, který zažehl jiskru, ji hned zažehl celou. A nebylo to jednou, jak byla kdysi zvyklá. Mnohokrát a dlouze, vůbec nemohla uvěřit, co se jí děje krásného, říkala si, že žila proto, aby jela do Turecka a potkala Samira. Miloval a miloval a Helenu to bavilo čím dál víc. Zprvu si dávala pozor, aby ležela, buď na posteli, nebo na něm, protože jí přišlo hloupé, aby jí visela prsa. Pak pochopila, že mu je úplně jedno, co jí visí nebo nevisí, protože byli v neustálé extázi, kde takové podružnosti nikoho nezajímají. Buď mu to bylo úplně jedno, ale spíš to opravdu vůbec nevnímal. Holkám poslala esemesku, že přijde až po snídani. To ale opět nedodržela, protože zůstala i potom.

Občas se vyšli ven najíst. Kdyby jí někdo předtím řekl, že to jde celý týden dnem a nocí, myslela by si, že jen u nymfomanů, ale to ona rozhodně není. Takže vůbec nechápala, jak to někdy může jít tak skvěle a jak to ti dva poznají, že to tak může být. Jenže si to mnohokrát jen myslí, že to půjde, ono to nejde vůbec ani náhodou, ale lidé se o svůj sen nechtějí připravit a pořád čekají. Jak dlouho Helena čekala, aby mohla tvrdit, nemůžu se tě nabažit, a věděla, že se nemůže nabažit on

jí. Nejkrásnější týden života. Chvilkami přece jenom trochu odpočívali, Samir říkal, že chce Helenu za ženu. Budou spolu žít v Istanbulu – Helena jako milovaná manželka až do smrti.

Slyšet takovou pohádku těsně po rozvodu je nádhera. Zvažovala, co ji čeká v Praze. Práce, a pěkně otravná, rodina, starosti, opatrování, zařizování. Samir je zajištěný muž, nemusela by dělat vůbec nic, jen se s ním milovat. Říkal, že byl ženatý, ale žena tragicky zemřela. Řadu let žil sám, ale potkal ji, a jeho samoty je konec. Aby se rozmyslela dobře, dal jí prstýnek s diamantem. Jí, která po ztrátě toho snubního měla vždy jen stříbrný! Ležela vedle něj a viděla své tělo jeho očima, připadala si krásná a žádoucí, a prsten byl na ruce. Ve špercích se vůbec nevyznala, ale když žena dostane diamant, rozpomene se i na stupnici tvrdosti ze školy. Milování s diamantem bylo ještě krásnější, takové se závazkem, oficiálnější. Jenže jak to začalo být s diamantem oficiálnější a se závazkem, začala se bát, jak to řekne dětem.

Samir ukazoval fotky svého velkého domu, zařízení turecké, samý koberec a stoleček a váza, ale jí se to moc líbilo. Bydlí v paneláku ve dva plus ká ká, zvyklá se uskrovnit, v tom jeho baráku by asi potřebovala mapu. A zase ji miloval. Helenu to stále bavilo. Připadala si jako princezna. Pořád vzpomínala, jestli v minulosti udělala chybu, je takový talent a objevila to teprve tady. Dělalí dřívější muži něco špatně, nebo snad ona? Nebo konečně teprve teď dozněla? Její mysl se zabývala hledáním příčin a následků, ale na žádné logické vysvětlení nepřišla.

Chtěl, aby zůstala a domů se nevracela. Mluvil o tom stále. Už spolu byli šestý den, ještě dva dny a letí leta-

dlo. Musela se rozhodnout, se Samirem, nebo bez něj. Je rozvedená, může si dělat, co chce. Jenže by potřebovala přesně vědět, co skutečně chce. Dostala najednou hrozný strach, že ji dcery zavrhnou. Holčkám je sice přes třicet, mají malé děti, braly by jako potupu, že se jim babička zbláznila. A navíc s Turkem! Co tomu řeknou lidi? utrousily by určitě s posměškem. Nikdy by si předtím nepomyslela, že v šedesáti letech bude zakončovat sexuální život takovým záprahem, proti němuž je maraton oddechovou procházkou. Samir je mladší, bude pořád při chuti, bude mě to bavit? A co kdyby si potom našel nějakou novou ženu? S ostudou se pak vracet, aby ji všichni pomluvili? Raději nebudu nic riskovat, řekla si a rozhodla se pro bezpečnou variantu. Cizí řeč se taky stejně nenaučím.

A pak je tu problém zuby. Falešné by se jí po sexuální vichřici těžko vyndávaly do skleničky na nočním stole. Riskla to týden neustále s nimi v puse. Díky extázi to dásně přežily.

Samir ji vezl na letiště, držel ji v taxíku v náručí a cosi krásného turecky špital, věděla, že to jsou slova velké lásky. Samirku, kdybys věděl, že mi je šedesát a mám falešné zuby, miloval bys mě pořád? říkala si v duchu.

Jednou za rok jede za Samirem a jednou za rok přijíždí Samir do Prahy a prožívají svoji pohádku. Za každý promilovaný týden, kdy nesundá zuby, dostane vyznamenání. Kdyby hořelo, vezme si jen své šperky od tajné životní lásky.

Sousedka se jí včera chlubila novou zubní protézou. Stála prý dvacet tisíc a zaplatil ji Bedřich. Bedřich je podle Helenina názoru dědek, ale kvůli sousedským vztahům neříká všechno, co si myslí. Bedřich by sou-

sedce snášel modré z nebe. Je mu osmdesát, to je přece jenom dost.

„Dal mi na protézu, ale já jsem mu ještě nedala!“ smála se sousedka. „A nikdy nedám!“ To se Heleně zalíbilo, přišlo jí to jako další dobrá perspektiva. Potvrzení, že ačkoliv není už všechno nejlepší před námi, je toho stále ještě dost dobrého. V sedmdesáti mít nápadníka a udržovat ho v naději, že si třeba jednou sáhne, to je přece pěkné, navíc když je sedmdesátnice rozhodnutá, že nesáhne. On si udržuje vztahy dotací protézy a nosí z lékárny léky a zaplatí doplatek. Dříve kytky a čokoláda, dneska prášky.

Kdyby nechtěl, tak to nedělá. Dělá to, protože buduje lešení své naděje, která jednou může být naplněna. Srdce žen je nevyzpytatelné a proměnlivé. Dělá to určitě moc rád, protože naděje je nejlepším hnacím motorem, ať je nám, kolik chce. Vždyť co kdyby mu jeho vyvolená přece jenom dovolila něco, aspoň docela málo, trošičku? A když ne, taky se svět nezboří, je mu krásně v její přítomnosti, má krásné oči a je vůbec přitažlivá od hlavy až k patě. Určitě je velmi přitažlivá, protože jeho sestra, dcera i vnučka ji nemohou vystát, naparoval se Bedřich často. Nepřátelství jeho nejbližších příbuzných k obdivované ženě osvěžovalo paměťovou stopu – vždyť i jeho matka nesnášela jeho ženu. Dcera a vnučka ve stejném schématu nesnášejí důchodkyni, kterou považují za velkou konkurentku. Starý muž to pojal jako stále platný důkaz, že je atraktivní muž, který má vztahy pod svou kontrolou, a nikdo mu do ničeho nesmí mluvit.

Koneckonců je to pořád stejné, dostat ve třiceti kožich, ve čtyřiceti auto, v šedesáti brýle a v sedmdesáti protézu. Všechno jsou to pěkné dárky, co potěší. A když vidí nadšeného Bedřicha a Samira, je si jistá, že hodný

a příčinlivý chlap si zaslouží, aby jeho dárky byly pěkně přijaty. Vykouzlený upřímný úsměv a nadšení – a rázem zapomenou na všechny bývalé životní lásky, trvalé i přechodné, zákonné i doplňkové, se kterými prováděli bůhvíco, kdysi dávno, protože teď je teď a dneska je dneska, a dnešní touha a štěstí má větší váhu než vzpomínka. Protože kdo ví, jak to tehdy vůbec bylo, jestli si minulost kvůli slabší paměti moc neidealizujeme.

Já pořád žiju aktivní kapitulu života, je mi přece teprve pětasedesát, prohlížela se Helena spokojeně ve velkém zrcadle. Dostávám krásné šperky, dřív jsem tahala leda tašky s nákupem! Ve dne spořádaná babička, večer se těším svými klenoty a vzpomínám na týdny, které jsou s prstýnkem, náhrdelníkem, náramkem spojené. Dívala se v zrcadle na ženu při těle.

Dcery se jí několikrát ptaly, jak ke šperkům přišla. „Po tom vám nic není,“ řekla jim rázně. Není jen jejich matka, je především zkušená žena se svými tajemstvími. Ať si také počkají na svůj čas, který třeba přijde, ale možná ne.

Helena se těší na pražský i turecký týden. Vůbec nepochybuje o tom, že Samir má novou ženu, jak by mohl takový muž jako on být sám. Nikdy se ho na nic neptala, on o nikom nemluví.

Ten první týden byl vášnivý jako velká bouře, vichřice, která rozmetá staré a připraví prostor novému. Přemýšlela o tom, proč poslední vztah jejího života je nejdokonalejší. Je bez hranic, bez chtění a bez závazků. Co je bez podmínek a vymezení, to se může blížit dokonalému, či se tím pádem dokonalým stát.

Helena dělí svůj život na „před Samirem“ a „po Samirovi“ a už se těší na další cestu do Turecka. Včera si koupila sexy šaty, aby se mu líbila. Jestlipak by ji někdy

před deseti lety napadlo, že se bude pro někoho takhle pečlivě oblékat, pro atraktivního muže, který nevnímá její věk a je s ní dva týdny šťastný?

A Samir? Za celých pět let nepoznal, že jeho velká láska má falešné zuby.